

— въ пълно мълчание.... Даже участвовавшитѣ чуваха само шумоленаето на клоноветѣ и шаванието на листчетѣ.

Отъ нашиятъ брѣгъ — островътъ се оказа съвсемъ безлюденъ. Отъ Молодежоса са вдигнахъ преди това осемъ парии шлюпки, отъ тѣхъ двѣтъ минопоски.... По нѣтъ на всякъдѣ имъ са ерѣщахъ прохълмени мѣста и заедно двѣтъ шлюпки са явихъ тукъ само кждѣ четире часѣтъ, когато вече съмна. Турскиятъ брѣгъ бѣше залянъ съ тѣй називаемата „тилна“ свѣтлина на слънцето, така що Скобелевъ само съ трудъ и то въ мъгливи чѣрти можаше да различава, какво у тѣхъ са прави. Всичко тамъ треперяше отъ тази свѣтлина, контуритѣ са измѣнявахъ, расплаввахъ еа, като че нѣкаква са свѣтла тъмнина весеше надъ този прѣкрасенъ и зеленѣющъ са гребенъ.

— Ей сега ще са почне! Обърна са Скобелевъ къмъ еволнтѣ.

— Какво ще са почне.

— Съглѣдахъ нашигъ!....

Относлъ оказаха са че лното око на генералѣтъ дѣйствиелно различило на другийгъ брѣгъ тарашующиятъ тамъ турскій отрядъ.

— На и инфафочка! заемѣ са Скобелевъ, когато тѣ открихъ огнь по лодкитѣ, които вече бѣхъ починали да спущатъ торпедитѣ.

— Молодци! въехищаваше са Михаилъ Димитриевичъ.... Вижѣ ти, на самиятъ брѣгъ раболятъ.... Всякого сърдцето ми въ моряцитѣ лѣжи.

Дѣйствително, нашитѣ паракходчета заработихъ подъ носѣтъ на турцитѣ.... Отъ брѣгѣтъ са зачу сухъ трясъкъ на бѣлий топовенъ сгнь, който все са усилаваше и усилаваше. Възможно бѣше да са боятъ отъ голѣми загуби.

— Время и намъ.... И безъ да чака заповѣдта на баща си, младиятъ генералъ, официално само началникъ на неговиятъ щабъ, въ ежщностъ командиръ на всички отрядъ заповѣда на ѣрѣговата батарея на голѣмийгъ топове да откриятъ огнь, по тази състояща отъ двѣста души ебирщина. Разстоянието са оказваше твърдѣ голѣмо, нѣ първиятъ вистрѣлъ бѣше случайно удаченъ, гранатата са распрьсана въ малкиягъ крѣгъ турци, които са распрьснѣхъ по всички страни.

Само слѣдъ единъ часъ са яви турскиятъ воененъ сигналенъ паракходъ. Него тѣй ежщо поздравихъ съ вистрѣли. Отвѣтнитѣ снаряди недостигахъ до насъ. Първий падна е.